



בטי גרייבל (נוכת האשה בפרוה)
...הענין נטתיים בנשיקה

צאצאיהם של השנים באותן המסיבות אלא שהפעם אין הדבר מסתיים בסכין אלא בנשיקה.

עלילה בינונית — לוביץ' מעולם לא נודע קד ליותר מזה — שעובדה שלא כראוי בידי מחבר התסריט, ס. רפאלסון, ולתסריט גרוע לא יכול אף לוביץ' הגדול עצמו.

ארנסט לוביץ' לוביץ' נולד בשנת 1892 בברלין, אביו, שמעון, היה בעל בית מסחר גדול למלבושים בבירה הגרמנית. וכאשר התלש ארנסט להיות שחקן, הסכים האב לעזור לו בתנאי שילמד באותו זמן גם את המקצוע המשפחתי כדי שלא ישאר בלי מלאכה באם יכשל על הבמה.

אולם לוביץ' לא נכשל. לאחר שעלה לראשונה על הבמה אצל מאקס ריינהארדט, בשנת 1911, האירה לו ההצלחה פנים והוא נשאר עם הבמאי הגדול שבע שנים. ב-1913, עוד בהיותו שחקן במה, הופיע ב-סרט הראשון, בתפקיד לבלר. הצלחתו היתה כה גדולה שבמשך שנים נתנו לו אך ורק תפקידים לבלרים. כאשר נמאס הדבר על לוביץ' החל לכתוב תפקידים לעצמו, אחרי כן להכניס את עצמו, החל לביים סרטים.

סרטו הגדול הראשון היה "כרמן" בהשתתפות פולה גריי. לאחר סרט זה הפסיק ל-שחקן והתרכז בביוס סרטים כמו "תאוה" (מאדאם דובארי), "אכזבה" (הנרי השמיני ואן בוליין) ו"אהבותיו של פרעה" — כר-לם סרטים היסטוריים רבי משתתפים ומ-היצירתיים. רבות מהם, שהיו חביבים מאוד על הקהל, נחשבו כה תקופה.

ברשת הבולשת

הגרנד'ורז' קלוזו הוא ללא ספק במאי גדול שנהיה לו דרכי אמנות הסרט. הסרט הראשון משלו שהגיע ארצה, "מאנו", היה אמנם כשלון אמנותי, אולם עתה ניתנה הזדמנות לעמוד על יכולתו הקולנועית בסרט שקדם לו ואשר זכה, בצדק, לפרס הראשון עבור ביוס בפסטיבל הסרטים בונציה ב-1947.

"ברשת הבולשת" אינו יכול להתפאר בעלילתו: מאורע בלשי באנאלי במקצת הני-שמש רק רקע לסרט פסיכולוגי ואווירתי מצוין. נדמה, אפילו, שקלוזו, בעבדו את הסיפור של הסופר סטימאן לתסריט, הש-תלל לטשטש ככל האפשר את העלילה כדי שלא תפגע בצורך הגיבורים שלו.

ומי הם גיבוריו? המפקח אנטואן (לואי ז'ובי) מן הבולשת הצרפתית. פקיד נמוך שלא עלה בדרגה בגלל לשונו השנונה (כך הוא טוען). ברנש היוזע להיות תקיף וקשה בהיותו בתפקיד ואילו בביתו הוא אב נאמן לילד בן תערובת שהביא אתו מאפריקה. מוריס (ברנאר בליה), קומפוזיטור בעל עתיד שהפך מלווה על הפסנתר ל-אשתו (זמרית במיוזיק הול של פרוחרס — ז'ני לאמור (סוזי דליר), דורה (סימון רנאן), צלמת בעלת נטיות לסביות המאוהבת בז'ני רביניון (שארל דולין) יצרן סרטים זקן ו-בעל תאוות צעירות ועוד עשרות רבות של דמויות אחרות.

...ויוסף מספר 2. הסרט, שקיבל את הפס הראשון הוא סרט איטלקי המתאר חיי נשים איטלקיות במחנה ריכוז. על התוצאות הודיע — השגריר האמריקאי באיטליה, מר גיימס קלמנט דון, שהקריא את החלטת חבר השופטים על כמה טובלה באורות צבעוניים. שם הסרט "נשים ללא שם" והוא באמת סרט מצוין. ומיד אחר כך ראינו סרט ישראלי בעל מדמים ארוכים בשם "ברכה". יצר את הסרט הזה לפני שנתיים יוסף קרומגולד לפי הזמנת קרן היסוד והוא הושלם כעבור שנה בניו יורק ע"י ד"ר ליאו הרמן. אלה תולדות ווג צעיר מינכן, אשר השתתף בשנות העשרים בהקמת חפציבה. כאשר נולד להם ילד, היתה זו מעמסה כבדה לקיבוץ ומשום כך — עוזבים השנים את המקום וחוזרים למינכן... ההורים נספו אחר כך בידי הגרמנים ומקץ עשרים שנה חזר בנם יוסף לארץ ומשתתף במלחמת העצ-מאות.

ועוד קוראים לו "ברכה"... לכל הצרות הוסיפו עוד לסרט הזה הצגת תיאטרון בובות. הרעיון: המחזה של הבובות בא לשמש סמל מקביל למתרחש בחיים. רעיון אומלל זה עשוי בצורה כה דילטנטית שכל העלילה איננה מובנת כלל וכלל לצופה בחוץ לארץ, שאיננו תופס את כל העניין על בנין הארץ. אולם מלבד זה יכול גם הצופה בעולם הגדול לקבל מושג רע מאוד על היכולת האמנותית של

פראקים וחולצה משובצת

על הפסטיבל המתקיים עתה בונציה, כותב לנו ארנסט מדובסקי, שליח "העולם הזה".

בונציה כולה קיבלה בימים אלה צורה נדירה, כעין צורת "פסמורגנה". כבשה אותה לא רק האמנות על כל ענפיה, אך גם אנשים מזוהים בעלי הופעות וצורות משונות מכל קצו תבל. אלפים באים יום יום לכאן ואלפים יוצאים, הולכים ובאים. כולם מתהלכים כשיכורים מהאמנות ויריד האנשים. תנועת גונדולות על פני האגמים כה גדולה היא עד שהיה צורך להפעיל שורה שלמה של אורות צבעוניים נוספים, כדי להדריך את התנועה על פני המים. יום אחד הורגשה לפתע בונציה רוח מיו-חדה: ברחובות החלה להשמע השפה העב-רית. במלון בו אני מתאכסן נראו אנשים רבים שוחזים מוודות וביניהם דוברי עב-רית. הסתבר, כי באותו יום הגיעו אנשים ב"גלילה" והיה עליהם לחכות כמה ימים להפלגה. זו היתה הגציגות האמיתית ביותר של ישראל בפסטיבל הבין-לאומי לאמנויות.

הרב-יוסף. חגיגות הפילים במס-גרת הפסטיבל אינן נחשבות עוד כבעלות רמה ראויה לשמה. אמנם מציגים כאן עדיין סרטים מיוחדים במינם, סרטים, "יוצאי דופן" מכל הסגנונים, אולם המקום הזה הפך השנה למקום פגישות של החברה הגבוהה, יותר מאשר למקום מבחן לאמנות.

איריה אלגנטית ביותר הורגשה באולם ה"לידז" בערב שבו הוצג הסרט האמריקאי, שקיבל את פרס סלונקי (לפי החלטת חבר שופטים חשוב אמריקאי). בסרט הזה ראו השופטים האמריקאים את הביטוי הטוב ביותר לשאלת הדימוקרטית ושאיפת ההמו-נים באירופה. בינתיים, בטרם החלה הצ-גת, נחגו האורות מהדוקרים אל עבר... לפתע גליתי בקהל אדם שלא היה לבוש אלא... בהולצה צהובה עב פסיכ במשבצות ירוקים ובחוליים ושרחולים קצרים... האיש הלך לקראתי ומיד הכרתי בו את יוסף ידן, שחקן "הקמרי", שהיה אותו ערב בדרכו לשווייץ, מקום שם עומדים עתה להתחיל בהסרת סרט, שבו משתתף ידן. שמחתי מאד לפגישה זו. ועוד שמחתי לראות, כי ידן לא הרגיש כלל את עצמו לא נוח, וגם האיטלקים האלגנטיים כאילו לא הרגישו בלבוש הפסמורגני הזה — מכל מקום הם לא הודעו. ויוסף ידן ישב לו בנחת רוח בחולצת התוכי שלו על יד גבר בפראק ואשה בלונדית אצילה בשמ-לה לבנה ארוכה וחובשת כפת זהב לראשה, כאילו זה עתה שימשה מודל לבוטיצילי...



סוזי דליר ומעריצים (ברשת הבולשת)
...החקירה נמשכה בעצלתיים...

כולן יחד מסתובבות מסביב למקרה ה-רצח של בריניון הזקן: ז'ני ובעלה ודורה, והולופרנס. בטי גרייבל היא נסיכה איטל-יתונאים, וכמובן, — אנשי הבולשת. רצה קלוזו להראות לנו את המשטרה בעבודתה, לא כפי שתיארוה סרטים למאות עד עתה — אלא כפי שהיא פועלת באמת, באפרו-ריותה ה- יוחסים

ישראל, בפרט בשטח הסרט. הפרשנות המדוברת שם אף היא דילטנטית מאד. מוזר ומפלא: מטילים אצלנו יצור סרטים על אנשים, שהם אולי פקידים טובים, אך אין להם מושג על אמנות הסרט ועשייתו.

"ליאונה" ואיזקי. רושם עצום עושה תערוכת הצורך הבין לאומית. 25 ארצות מיוצגות ראי

